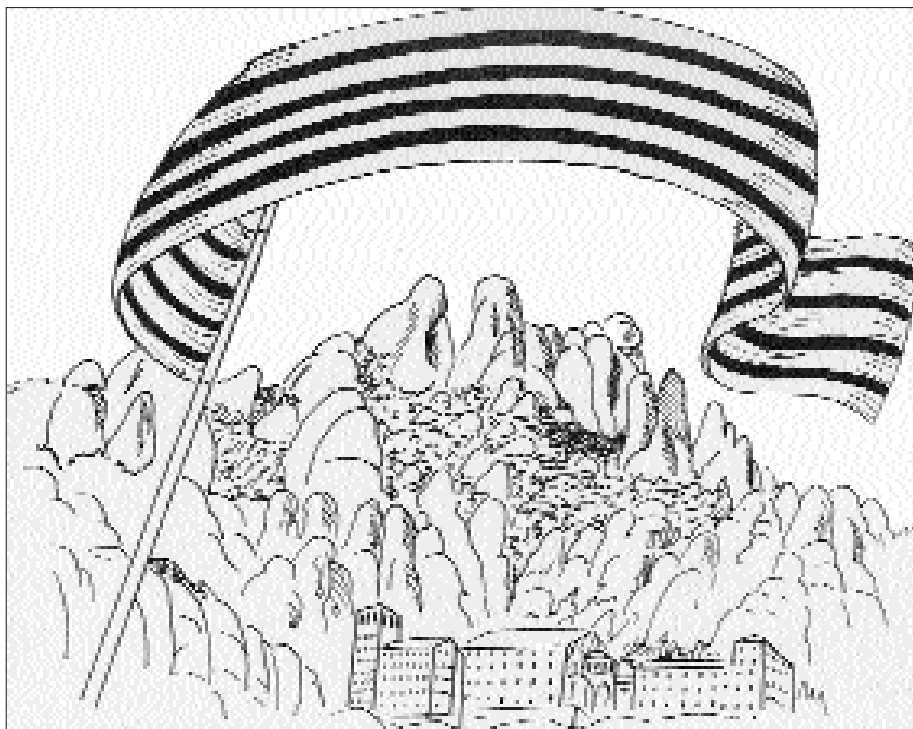

El Quim Pomares que vaig conèixer

AGUSTÍ BARRERA I PUIGVÍ

En el número 46 de LLENGUA NACIONAL es reproduïx l' emotiu parlament de comiat que, amb motiu del seu traspàs, pronuncià el seu –i nostre– amic, en Josep Espunyes. Jo m'hi voldria afegir fent algunes consideracions sobre la personalitat d'en Quim Pomares (1924-2004), model de patriota abnegat, sempre al servei de Catalunya.

Quan el pas dels anys i dels desenganys ha tenyit amb un polsim blanc de neu els meus cabells, és quan els records de la joventut es fan més evidents, és com una contraposició entre la brega dels anys joves i la necessitat de pau de la vellesa.

Un dels elements més dolorosos de la vellesa és el traspàs de les persones que has estimat o admirat. Com els arbres a l'hivern, veus l'escampadissa de fulles dels amics que et precedeixen en el gran pas cap a l'inconegut. Una doble sensació de dolor i de tristesa m'ha produït la mort de l'amic, Quim Pomares.

Jo vaig conèixer en Quim Pomares a començaments dels anys seixanta, quan tots dos militàvem en el Front Nacional de Catalunya (FNC); ell hi entrà en 1957. De la seva personalitat, sempre em cridà l'atenció tant el seu caràcter bonhomíus com la seva voluntat patriòtica de servei, és a dir, que sempre estava a punt per a ajudar en qualsevol tasca en defensa de Catalunya.

En Quim Pomares, quan treballava com a corrector de català a l'editorial

Salvat, com a bon amic dels amics em facilità la possibilitat de col·laborar en el Salvat-4, que era en català, en la redacció d'un bon gruix de biografies de científics i també d'alguns polítics tot just sortits de la transició.

En Quim Pomares és el paradigma d'aquells patriotes anònims que mai no surten amb noms i cognoms en la història, però, gràcies a l'esforç i al sacrifici dels quals la nostra nació ha pogut sobreviure a totes les maltempades i torbades de la història.

Fou protagonista d'un fet que reflecteix d'una manera prou precisa la seva personalitat. Per tal de millorar el seu coneixement del català, assistia a les classes per a professors que el mestre Eduard Artells impartia en el Centre d'Influència Catòlica Femenina (CICF). El dia 28 d'octubre de 1965, el pare Evelyn, un frare belga, feia, als baixos del CICF, una conferència que duia per títol *Una religió per al nostre temps*; un grup de Guerrillers de Cristo Rey entraren al local i començaren a fer destrosses i a colpejar els assistents. En sentir la cridòria, en Quim i un seu company, que eren

a la classe de català, baixaren i s'enfrontaren amb els energúmens, els quals, després d'haver fet el seu fet, marxaren sense ésser molestats per la policia que era allà prop.

En Quim Pomares deixà el conreu de la seva especialitat, la química, i, per militància patriòtica, es dedicà a l'estudi de la llengua catalana i a treballar com a professor de català i com a corrector. Formà part d'aquell estol de correctors que ben segur que contribuïren a salvar-nos els mots; em refereixo als benemèrits: Eduard Artells, els meus amics i amics de tothom de l'Enciclopèdia, en Bartomeu Bardagí, l'Alfons Tarrida, maridat amb la patriota i resistent Teresa Aymeric, la Roser Latorre, que prossegueix amb una fidelitat encomiàstica les seves classes de català a la Universitat de Prada; tots ells han estat fidels soldats de la Pàtria, i sovint, amb el seu exemple i consells gramaticals, ens han ajudat a l'aprenentatge de la llengua.

Amic Quim, a tu que has sentit la crida de la terra i l'has seguida, que la terra et sigui lleu, i fins a sempre. ←